

Познавамъ прѣдседателя на сжда. Бѣхме наедно въ училището. Какъ не?

— Тогава напишете му едно писмо, той вмѣсто васъ да земе продавателното.

— Може, рече Плюшкинъ. Той потърси на масата едно листче хартия. — Тука имаше книжка, кой я зелъ. — Търси насамъ, търси нататъкъ, нищо не можа да намѣри. Гледа подъ масата — пакъ нищо.

— Мавро, Мавро! извика той.

Влѣзе едно дебелко момиче съ паница въ рж-цѣ. Въ паницата изсѣхнали рѣзени отъ козунакъ

— Кждѣ си дѣнала, крадло, хартията?

— Бога ми, господарю, не съмъ я виждала, имаше едно листче, но съ него вие затулихте чашката.

— По очитѣ познавамъ, че ти си го лепнала.

— Че защо да го лепна? Никаква полза отъ това нѣмамъ. Азъ не зная да пиша.

— Лъжешъ, ти си го занесла на клисарчето: то отбира малко отъ писмо, та нему си го занесла.

— Че клисарчето, ако иска, ще си купи хартия. То нито е виждало вашето парченце.

— Чакай ти, на страшния сждъ дяволитѣ на желѣзни вили ще те пекатъ! Ще видишъ ти какъ ще те пекатъ!

— Че защо да ме пекатъ, когато не съмъ барала листчето? Може за други грѣхове, ама не за кражба.

— Пъкъ азъ ти казвамъ, че дяволитѣ ще те пекатъ! Ще кажатъ: нѣ ти тебе хайдуткинйо, дѣто си лъгала господаря си! и съ нажежени вили ще те бодатъ и пекатъ!

— Не съмъ го земала, не съмъ! Че защо да ме